

MAGDALENA GAWLIK, Lublin–Lubań
 KS. STANISŁAW JÓZEF KOZA, Lublin–Rzeszów

TYDZIEŃ POWSZECHNEJ MODLITWY O JEDNOŚĆ CHRZEŚCIJAN NA KATOLICKIM UNIWERSYTECIE LUBELSKIM

18-25 stycznia 2002 roku

Podczas tradycyjnego Tygodnia Powszechnej Modlitw o Jedność Chrześcijan (18–25 I 2002) Lublin ogarnęły – jak powiedział o. prof. dr hab. S. Celestyn Napiórkowski OFMConv¹ – „dwie wysokie fale modlitwy ekumenicznej”: uniwersytecka na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, prowadzona przez Instytut Ekumeniczny przy współpracy Koła Naukowego Teologów KUL, oraz miejska, w czasie wieczornych nabożeństw w świątyniach różnych Wspólnot chrześcijańskich, pod egidą lubelskiego oddziału Polskiej Rady Ekumenicznej.

I. MYŚL PRZEWODNIA TYGODNIA MODLITW O JEDNOŚĆ CHRZEŚCIJAN

Myślą przewodnią Tygodnia Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan był w roku 2002 werset z psalmu 36: „U Ciebie jest źródło życia” (Ps 36, 6-10). Werset ten, obecny w czytaniach liturgicznych całej Oktawy, scalał i jednoczył teksty liturgiczne całego Tygodnia. Miał on nieustannie przywoływać prawdę o życiu świata i człowieka, życiu odkupionym i wiecznym – pochodzącym od Boga przez Jezusa Chrystusa w Duchu Świętym.

Czytania i kazania zaproszonych duchownych z różnych Kościołów i Wspólnot kościelnych Lublina miały wprowadzać wierzących w tematy rozważań kolejnych dni: „Bóg w Trójcy źródłem życia (Rdz 2, 4-10; Kol 1, 15-20; Mt 6, 25-33), „Jezus prowadzi nas do źródła życia” (Wj 14, 30-15; 1 Kor 10, 1-5; Mk 1, 9-11), „Nieskończona Miłość Boga” (Wj 17, 1-7; Dz 17, 22-31; Mk 10, 17-31), „Ochrzczeni do nowego życia” (Rdz 7, 15-23; 2 Kor 5, 16-19; J 3, 1-7), „Bóg źródłem jedności” (Ez 6, 24-28; Dz 16, 11-15; J 17, 20-23), „Bóg źródłem Miłości” (Iz 42, 1-9; Dz 5, 12-16; J 5, 1-9), „Owoce nowego życia” (Ps 1, 1-6; Ef 3, 14-21; Mt 13, 3-9), „Bóg źródłem nadziei” (Ez 47, 6-12; Ap 21, 1-7; J 4, 7-14)²

¹ W słowie wprowadzającym do Eucharystii, która rozpoczynała „uniwersytecki tydzień modlitwy” w kościele Akademickim KUL. Prof. S. C. Napiórkowski OFMConv pełnił wówczas (tzn. w czasie rocznego urlopu naukowego ks. prof. dr hab. Wacława Hryniewicza OMI) funkcję dyrektora IE KUL.

² W 1966 r. Komisja „Wiara i Ustrój” Światowej Rady Kościołów oraz Papieska Rada ds. Jedności Chrześcijan zdecydowały o wspólnym corocznym opracowywaniu tekstów do Tygodnia Powszechnej Modlitw o Jedność Chrześcijan; po raz pierwszy towarzyszyły one obchodom Tygod-

Główną intencją Tygodnia Modlitw 2002 było podkreślenie doniosłości i wagi dla przywracania widzialnej jedności chrześcijan dwóch istotnych prawd: o nowym stworzeniu przez chrzest w perspektywie Modlitwy Arcykapłańskiej Jezusa Chrystusa: „aby wszyscy byli jedno, aby świat uwierzył” (J 17, 21) oraz o roli samej jedności chrześcijan w zjednoczeniu całej ludzkości w Bogu.

II. CELEBRACJA EUCHARYSTII W KOŚCIELE AKADEMICKIM KUL

Eucharystii otwierającej Tydzień Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan (piątek, 18 stycznia) przewodniczył i słowo okolicznościowe wygłosił ks. prof. dr hab. Stanisław Wilk SDB, prorektor KUL. Mówił o zawierzeniu Bogu, „Źródle życia”, a w konsekwencji szukaniu Jego sprawiedliwości i trosce o zbawienie – na przekór mnożącym się dzisiaj troskom codziennym. Wspólnota Kościoła w Modlitwie Arcykapłańskiej Jezusa Chrystusa uzyskała dar Bożego życia, by go rozwijać i urzeczywistniać. Żywa jedność w pierwszych gminach chrześcijańskich (wspólnota dóbr, liturgii, świadectwo prawdziwości słowa Bożego) odbiega od tego, czym dzisiaj żyją chrześcijanie; jest „prerażające jak bardzo daleko odeszliśmy od Źródła życia” Utrata „pryzmatu Boga” i roszczenia Wspólnot chrześcijańskich do wyłączności na prawdę spowodowała zanik troski o rozwój jednego, wspólnego Kościoła. Drogą jedności jest powrót do szukania i odnajdywania panowania Boga w świecie oraz Jego sprawiedliwości – „oznacza to właściwe wyważenie wszystkich życiowych potrzeb, tak pojedynczego człowieka jak i całych wspólnot. Kto szuka Królestwa Bożego i Jego sprawiedliwości, ten skupia uwagę na tym, co pozytywne. Nam, podzielonym chrześcijanom, potrzeba takiego pozytywnego spojrzenia na nasze osobiste życie i na życie naszych wspólnot kościelnych” Dlatego właśnie podziały pomagają, paradoksalnie, dostrzegać bogactwo darów i wielości form w Kościele. Dar własnego Kościoła nie może stać się „gettem dla ludzi małej wiary” Zadanie odbudowania widzialnej jedności Kościoła wymaga wyjścia poza własną konfesyjność i stereotypy, życzliwego spojrzenia, kształtowania nowej wrażliwości. Życiem Kościoła jest sam Bóg, którego wolę przyjmuje on z pokorą i o Jego upodobanie zabiega.

W sobotę, 19 stycznia, homilię wygłosił proboszcz parafii Starokatolickiego Kościoła Mariawitów w Stoczku Lubelskim, ks. Józef Z a b o r e k. Mszy świętej przewodniczył ks. dr Sławomir P a w ł o w s k i SAC (IE KUL); obecny był również proboszcz lubelskiej parafii mariawitów ks. Sławomir R o s i a k. Z Ewangelii o chrzcie Jezusa Chrystusa w Jordanie i Jego kuszeniu na pustyni powinniśmy przejąć wiarę w moc i piękno modlitwy (szczególnie *Credo*), postu i pokuty w życiu Kościoła oraz każdego człowieka – podkreślił kaznodzieja. Odnosi się to także do gromadzenia się wiernych na modlitwie ekumenicznej. Kościół jako instytucja Boska jest odpowiedzialny za „duszę” i losy świata

nia Modlitw dwa lata później. W 1994 r. międzynarodowa grupa została poszerzona o udział dwóch innych organizacji ekumenicznych: YMCA (*Young's Men's Christian Association*, Chrześcijański Związek Młodych Mężczyzn) i YWCA (*Young's Women's Christian Association*, Chrześcijański Związek Młodych Kobiet).

w jego konfrontacji z szatanem. Mimo zagrożeń i fal krytyki Kościół musi pozostać silny w wierze; zwłaszcza mając Ducha, który zstąpił przy chrzcie Chrystusa w Jordanie i został przez Niego zesłany jako Pocieszyciel, oraz pomoc Maryi. Kościół Jezusa Chrystusa jest Golgotą, pokorą, ubóstwem i skromnością, miejscem Eucharystii dla zjednoczenia wszystkich. Kaznodzieja zakończył słowo Boże życzeniem, aby każde nabożeństwo ekumeniczne przybliżało do świętości i Królestwa Bożego.

Trzeciego dnia modlitw o jedność chrześcijan, w niedzielę 20 stycznia, wspólnota akademicka gościła Metropolitę Lubelskiego – ks. prof. dr. hab. Józefa Życińskiego. W swojej homilii Ksiądz Arcybiskup skupił się na przesłaniu i „klimacie” Wieczernika, które powinny być nieustannie odnawiane w więzi z Bogiem i w relacjach chrześcijan, aby nie ulegać fałszywie pojętej ekumenii jako „ideologii sukcesu”, czy ideologii o innym zabarwieniu. Ksiądz Arcybiskup poszerzył tę myśl o zauważalne przejawy antysemityzmu, będącego zaprzeczeniem tego, czym Kościół żyje. Ekumenia nie lubi „mocnych gestów”, powinna być wspólnym zatroskaniem o ducha jedności, rzucaniem dobrych ziaren i szacunkiem dla bliźniego – jego godności, kultury i symboli wiary. Powyższe tematy podejmują współczesne międzynarodowe dialogi ekumeniczne oraz współpraca ekumeniczna na terenie diecezji, wiele zawdzięczająca działalności Instytutu Ekumenicznego KUL. Na długoplanowej drodze ekumenii towarzyszy nam ujawnione już w Ewangelii – a stanowiące ciągłe wyzwanie w poszukiwaniu jednej Prawdy – pragnienie: wody (gest Mojżesza), prawdy (trudy apostołskie św. Pawła) i doskonałości (niezdecydowanie bogatego młodzieńca).

Podczas Eucharystii w poniedziałek, 21 stycznia, mieliśmy okazję wysłuchać pastora z Kościoła ewangelicko-augsburskiego – mgr. lic. Romana Prackiego (doktorant IE KUL). Mszy świętej przewodniczył ks. mgr. lic. Krzysztof Grzesiak (również doktorant IE KUL). Pastor nazwał czas modlitwy ekumenicznej „modlitewną batalią” o jedność chrześcijan, a jej uczestników – „prorokami-wizjonerami” przyszłej rzeczywistości. Przyzywamy Pana tak jak starotestamentalni prorocy, zwiastujemy to, czego się spodziewamy, i „szukamy nowej jakości przymierza z Panem” Bóg złożył naszym ojcom wiary obietnicę zbawienia i Kościół ostał się mimo przeszkód; trwamy w nim, o ile przyjęliśmy zbawienie w Jezusie Chrystusie – wolni i odpowiedzialni za nasze wybory. Konfesyjność jest jedynie wyrazem ludzkich tradycji. Jezus Chrystus działa pośród zgromadzonych w Jego Imię; to On określa naszą społeczność i jest skałą, która ją zespala. Sam Bóg wskaże drogę, abyśmy mogli żyć jednością w różnorodności nie tylko w mistycznej pełni Kościoła, ale też w tej widzialnej, dotykanej i realnej.

Głoszący słowo w piątym dniu ekumenicznej Oktawy (wtorek, 22 stycznia) pastor Zbigniew Rutkowski z Kościoła Chrześcijan Wiary Ewangelicznej zwrócił uwagę na jednoczącą moc Ducha Świętego, który pomaga w przemianie serc, i na aktualność obietnicy otrzymanej przez proroka Ezechiela dla współczesnego pokolenia chrześcijan. Bóg jednoczył Naród Wybrany, ukazując przyczyny jego klęski i nawołując go do trwania w Sobie. Dzisiaj nadal jesteśmy świadkami spełniania się proroctwa Ezechiela – Pan

udzielił nam swojego Ducha, ale nadal żyjemy podzieleni. Wszechmogący Bóg rozumie tęsknotę za Nim i ból podziału, dając „receptę” na brak jedności i – jak wówczas – obiecuje posłać Pasterza do rozproszonych. W styczniowym Tygodniu Modlitw gromadzimy się, by wraz z Jezusem Chrystusem wołać: „spraw, abyśmy byli jedno” Tego dnia Eucharystii przewodniczył ks. dr Andrzej Czaja, adiunkt w Instytucie Teologii Dogmatycznej naszej Uczelni.

Podczas Eucharystii, której przewodniczył ks. dr hab. Leonard Górka SVD, we środę, 23 stycznia swoim ekumenicznym rozważaniem podzielił się proboszcz katedry prawosławnej w Lublinie ks. Andrzej Łoś; towarzyszył mu hierodiakon Wojciech Kosinski. Usłyszeliśmy o szukaniu dróg do podzielonych serc przez Chrystusa – Drogę, Prawdę i Życie. Powinniśmy odkryć w Trójjedynym Bogu jedyne źródło, z którego wszyscy czerpiemy, bo „bez światła, które pochodzi ze źródła wszelkiej światłości, problemy, jakie napotykamy na tej dobrej, słusznej, ekumenicznej drodze, pogrążają nas w ciemnościach” Tymczasem często tylko udajemy chrześcijan, zamiast nade wszystko wierzyć i sięgać po dar Miłości, aby „góry egoizmu przeniosły się same” Przykazanie wzajemnej miłości pozwala nauczyć się szanować innych, oczyścić się; spotkania są początkami nowej drogi w prawdziwej miłości, aby ekumenizm nie był oparty wyłącznie na słowach, ale i na czynach, współpracy, dialogu w poszanowaniu odrębności drugiego człowieka, jego wiary i przekonań. Przed Bogiem i przed sobą jesteśmy braćmi w Jezusie Chrystusie, ale złożeni chorobą podziału – jak chromy złożony chorobą oczekujący przy sadzawce – musimy podjąć wysiłek wspólnej modlitwy i dialogu; tylko wtedy możemy zostać uzdrowieni. Co roku wspólnie zwracamy się do Boga z tym większą niecierpliwością i chcemy udać się do sadzawki oraz do Źródła Życia. Mówi o tym Jan Paweł II, wzywając – od początku pontyfikatu – do otwarcia drzwi Chrystusowi. Łączy nas krzyż Pański, nadzieja zbawienia, święta Ewangelia i uznanie chrztu. W Bogu jest źródło naszej nadziei i przyszłej widzialnej jedności Kościoła.

W czwartek, 24 stycznia, w duchowej łączności z modlącymi się w Asyżu o pokój, celebrowana była Eucharystia, której przewodniczył ks. dr Przemysław Kantyka (IE KUL), a słowo wygłosił pastor Henryk Kufeld ze Zboru Kościoła Chrześcijan Baptystów. Rozważanie o owocach nowego życia Pastor poprzedził pochwałą Tygodnia Modlitw jako czasu i daru dzielenia się chrześcijan Słowem Bożym, „ułatwionego jego ekumenicznym przekładem”, po raz pierwszy użytym z tej okazji. Czytania zachęcają do wydania dobrych owoców, czyli do dbania o własne życie, postawy nie lekceważącej Boga i ludzi, umiłowania Słowa Bożego całym sercem, tak jak Jezus Chrystus, którego „pokarmem” jest pełnienie woli Ojca. Fakt, że ziarno słowa może paść na nieurodzajny grunt, nie powinien w tej pracy zniechęcać; należy uwierzyć dzięki modlitwie, jak św. Paweł, w bogactwo Boskich możliwości względem człowieka. Stare życie nastawione jest na własne plany, nowe – poddane Duchowi Bożemu. Poddanie się Jezusowi Chrystusowi i prowadzeniu przez Ducha Świętego da owoce nowego życia i będzie nadal wyróżniać chrześcijan oraz pozwoli na znoszenie cierpień, czego najwyrazistszym znakiem było

świadcstwo pierwszych chrześcijan. Upragnionym owocem jest widzialna jedność chrześcijan, mimo że tak różnie ją sobie wyobrażamy. Powinna ona być zjednoczeniem w miłości Jezusa Chrystusa, jednością w różnorodności, akceptacją i poszanowaniem pomimo różnic, życiem i postępowaniem według Ducha.

Ostatniego dnia Tygodnia Modlitw (piątek, 25 stycznia) główny celebrans ks. dr Józef Szczyapa, referent ds. ekumenizmu Archidiecezji Lubelskiej, wyakcentował towarzyszące mu okoliczności: Święto Nawrócenia Pawła Apostoła, wspomnienie śp. siostry Stanisławy Andronowskiej w trzecią rocznicę śmierci, modlitwa o pokój w Asyżu, ekumeniczne sympozjum³ zorganizowane przez Instytut Ekumeniczny, wreszcie dzień modlitwy z Islamem. Ksiądz Referent postawił pytanie o przedłużenie styczniowego Tygodnia Modlitw w codziennej realizacji ekumenizmu praktycznego. Takiej postawy uczy Jezus Chrystus w Wieczerniku, wskazując drogę osiągnięcia jedności Kościoła przez wytrwałą modlitwę z Nim, dialog, wzajemne poznawanie, spotkania, szukanie tego, co nas łączy i – co najtrudniejsze – życie miłością. Bóg jest źródłem nadziei, której efekty nie od razu odczuwamy (o czym świadczy wydarzenie spod Damaszku i cierpienia ponoszone przez św. Pawła dla imienia Chrystusa). Jan Paweł II w liście apostoelskim *Novo millennio ineunte* mówi o trudzie i długości drogi ekumenicznej, podczas której jedynie obecność Zmartwychwstałego i niewyczerpana moc Ducha Świętego mogą ożywiać nadzieję – ważną także dla prowadzących dialog doktrynalny (*Charta Oecumenica*). Potwierdza to charyzmatyczne życie i oddanie sprawie ekumenii śp. siostry Stanisławy Andronowskiej. Na zakończenie ks. Szczyapa zaprosił na comiesięczne lubelskie spotkania ekumeniczne.

Oficjalnego zamknięcia uniwersyteckiej celebracji Tygodnia Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan – z podziękowaniami dla zaangażowanych w jego organizację i jego modlitewnych uczestników oraz z zachętą do trwania w modlitwie o jedność, która „musi wrastać w naszą chrześcijańską egzystencję” – dokonał o. prof. S. C. Napiórkowski OFMConv, okresowy dyrektor Instytutu Ekumenicznego KUL.

III. PODSUMOWANIE

W uroczystej koncelebrze Eucharystii w całej Oktawie Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan uczestniczyła w kościele Akademickim spora liczba katolickich duchownych, zarówno samych pracowników i studentów Instytutu Ekumenicznego KUL, jak i księży-sympatyków ekumenii oraz pracowników i studentów innych specjalności.

Słowo Boże wygłoszone i usłyszane w czasie Tygodnia Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan w kościele Akademickim KUL ukazało wspólną wrażliwość na to, na czym zawsze możemy budować widzialną jedność chrześcijan: na Trójjedynym Bogu jako źródle nadziei i jedności, przesłaniu Wieczernika i włączeniu się w Chrystusową

³ Zob. sprawozdanie w niniejszym zeszycie „Roczników”: J. Lubelczyk, S. J. Kozak, „W Tobie jest źródło pokoju” *Ekumeniczna sesja naukowa na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim*, 25 stycznia 2002 roku (s. 175-177).

modlitwę o jedność, jednoczącej mocy Ducha Świętego, braterskiej akceptacji i poszanowaniu pomimo różnic, świadectwie wiary i wspólnoty pierwszych chrześcijan – a wszystko to, by krok po kroku uczyć się już teraz życia niewidzialną jednością w widzialnej różnorodności.